

του παιδίου, μὲ πάθος, μὲ χρήσην, μὲ πόνον... "Επειτα τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός της καὶ ἔξηλος γυρίς νὰ λάθῃ τὸ θάρρος γὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κεφαλίου.

"Ἡ λευκὴ σιλουέττα τῆς ἔξηρανίσθη ὡς ὅπτασία, ἐλαφρὰ καὶ ἀλόρυθα, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὅπισθεν της.

Τὴν ἐπομένην, τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, τὸ κομψὸν τάλκονάνι μὲ τὰ ὄγροπράσινα ἔπικλα, ἡτο πληγμαρισμένον ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ δύοντος φθινοπωρινοῦ γήινου.

"Ἡ ὑπορρέττικα εἰσῆλθε φέρουσα δέσμας ἀπὸ τὰ πρώτα γρυπάνθεμα. «Ἄπο μέρους τοῦ Κυρίου Μαρίνη» εἶπεν. Ἡ Κα Σουδέλη ἐτιγχύθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, τὰ ἐδέγηθη εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ ἀπέπεμψε τὴν ὑπηρέτριαν.

"Ἐγέμιστεν ὅλα τὰ ἀνθεδογεῖα καὶ τὰ ἄνθη ἐπερίστευκαν. Ἐσκόρπισε τότε τὰ ἐναπομείναντα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος τῆς ἀρκτοῦ ὅπου συνείθησεν ὁ Μαρίνης ἔξαπλωμένος νὰ τὴν ἀκούῃ παῖζουσαν τὰς ἀγαπηθεῖνας του συνέσεις. Τόρα δὲν ἦτο πλέον ἔκει, καὶ ποτέ, ποτὲ δὲν ὅτα τὸν ἔβλεπε πλέον! Μόνη της τὸ ἀπεφάσισεν σύτῳ, μόνη της ἐθυσίασε τὴν ἰδικήν της εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλάνην τῆς σίκυγενειακῆς ἑστίας, τὴν ὁποίαν εἶχε ταράξει· μόνη της ηθέλησεν ὅπως ἡ ἄνδρας ἐκεῖνος μείνει πρὸς παντὸς πατέρας τῶν παιδιῶν του καὶ ἀρσιωθῇ εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὴν γητέρα των. Τί ἦν ἡ ψυχὴ του ἦτο μακράν, πολὺ μακράν πλέον ἀπὸ τὴν γυναικαν ἐκείνην; Ὁ γάμος ἐθρίξμένω-

σεν ἀνόρη μίαν φοράν καὶ ἡ ἐρωμένη, ἡ σύζυγος δηλαδὴ τῆς ψυχῆς, ἔδιξε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν σύζυγον τῆς κοινωνίας!

"Ἄννα ἐκάθησε πρὸ τοῦ πιάνου. Τοιούτου εἴδους ἥχοι ποτὲ ἀλλοτε δὲν εἶχαν ἀντηγήσει ἀπὸ τὸ προστηλές ὄργανον. «Ολοὶ οἱ σπαραγμοὶ τῆς οχριδῆς καὶ τὸ μέρος τῆς θυσίας της, ἔξεγγυθσαν εἰς μελωδικὰ κύματα.

Κατέκοπες τώρα, πτῷμα, σκιὰ σκεδῶν μέτα εἰς τὸ μαῦρόν της φύρεμα, ἔξηπλωθη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος τῆς ἀρκτοῦ μὲ τὰ γρυπάνθεμα, τὰ ὅποια ἡσαν ἡ τελευταῖς ἀποχωρετισμὸς τοῦ ὄχηματος.

"Ω! ἐάν ἡτο δυνατὸν νὰ ἀποθάνῃ, ἡ νὰ λησμονήσῃ!

Τὰ γρυπάνθεμα μὲ τὸ ιδιάζον ἐκεῖνο χρωμά των, τὸ ἐνθυμίζον ὅλην τὸ τέλειωμα καὶ τὸν θάνατον, τὸ ἀσθενικόν, τὸ συρπίζον μελαγχολίαν, τὴν περιέβαλλε πανταχόθεν, τὴν ἐλίκνη, τὴν ἀπεκούμπιζε.

Χρυσάνθεμα λευκὰ ὥστα γῆνοι ἀστέρες, κίτρινα τῶν ἕγκλοτυπες παρδίες, λέγρος ὡς εὐγενεῖς ἴδεαι, πρεστόγρος ὥσταν εἰκόνες ὠμῆς ζωῆς, γρυπάνθεμα πολύγρος, γρυπάνθεμα μὲ ὅλους τοὺς τόνους τῶν χρωμάτων καὶ ὅλα τὰ γαρίεντα σφήματα, σύμβολα τῆς Ζωῆς, τῆς μεθῆς καὶ τῶν πόνων αὐτῆς, ἀποκοινωνίας τὴν πληγωμένην, ἀποκοινωνίας τὸν πόνον της, τὸν σκληρότερον τῶν πόνων ἀπὸ ὅλους ὅσος βασανίζουν τὴν γυναικείαν ψυχήν!

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

ΚΤΩΒΡΗΣ! Αὐτὴ τὴν λεξί μέσα στ' αὐτιά μου ψιθυρίζουν ὅλα σήμερα!.. Κάμποι καὶ βουνά καὶ θάλασσες μουσιμούριζουν σιγαλά: 'Οκτώβρης! — Σὰν πένθιμος ἥχος καμπάνας ποῦ κτυπάει μακρύν στὴν κουφήν κάποιου λόφου ἀντιλαλεῖ καὶ μέσα στὴν καρδιά μου ὁ 'Οκτώβρης!'

Κι' είναι πένθιμο καμπάνισμα γιὰ τὸ τέλος τοῦ ώραιον καλοκαιριοῦ, γιὰ τὸ τέλος τῶν ἐρωτικῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν γαλανῶν δνείρων στὰ θερμὰ φεγγαρολουσμένα βράδυα!..

Περοπάτησα στοὺς ἐρημωμένους δρόμους τῆς ἔξοχῆς, ἀνάμεσα στὰ δένδρα ποῦ ἀπλώσανε στὰ στακτιά σύννεφα τοὺς γυμνωμένους κλώνους των, καὶ τὰ κοκκινωπά τους φύλλα, ποῦ πέφτανε στὴ γῆ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου, μοῦ ψιθυρίσανε μονότονα: 'Οκτώβρης!..

Ἐδιάβηκα κοντά στὴ λίμνη μὲ τὰ πράσινα νερά, μὲ τὴς λευκὲς νυμφαῖες, ποῦ σαλεύουνε ἀπαλὰ ἐπάνω στὰ κοιμισμένα της νερά, μὲ τοὺς μεγάλους ἵσκους τῶν ἵτεδων ποῦ καθεφτίζονται στὰ βάθη της, κι' ἀνατρίχιασε ἡ λίμνη θλιψερά στὸ πέρασμά μου καὶ τ' ἀνατρίχιασμά της ἔλεγε: 'Οκτώβρης!..

Πλησίασα στὴ θάλασσα τὴ στακτερή, μὲ τὰ ἡρεμα τὰ κύματα, ποῦ ἀπαλοφιλοῦσαν τὴν κίτρινη ἀμμού-

διὰ μὲ τὰ ποικιλώτατα κογχύλια, καὶ τὸ φῖλημά της ἐκείνο ήτανε παφάτονυ γιά τὸν Οκτώβρη..

'Ἐπερασα ἀπ' τὴν κοιλάδα τὴν ἀπέραντη μὲ τὴν κιτινισμένη χλόη καὶ τὸ φυάκι μὲ τὸ ἀπαλύτωτο νανούψισμα, καὶ διέκρινα στὴν ἀλλή ἄκρη τῆς θαμπάτες σκιές ἐνὸς βοσκοῦ ποῦ ἀμέριμνα ἔβοσκε τὰ πρόβατα του. Μισοπεδαμμένο ἔφθασε στ' αὐτιά μου τὸ γλυκόχιο κουδούνισμά τους, γιά νὰ μοῦ πῆθιμερά: 'Οκτώβρης!..

Καὶ φίλησα στὸ στόμα τὴν ἀγορημένην μον, πούζει ἀλαβάστρινο κορμὶ καὶ κομαλλένια κεῖλια, κ' ἔννοιωσα τὸ κλῆμα τῆς καρδούλας της ν' ἀνέβη καὶ νὰ βρέξῃ τὰ δικά μου κεῖλια. 'Ανατριχίλες διάβρηκαν ἀπ' τ' ὧδιορφο τὸ στῆθος, καὶ κάποια δάκρυνα 'γάντηκαν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν μὲ τὸ βελούδενιο βλέμμα.. Μέσα της κάτι μαράθηκε καὶ πέθανε... κάτι λυπητό κι' ὠδαῖο — σὰν τὸ κλῆμα της — ἵσως καμμιά κατάλευκη ἀγάπη θανατωμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν Οκτώβρη... .

'Αγήν ψυχὴ τῶν κοριτσιῶν! τί εάχα πειθαίνει μέσα σου, ποιὲς ὄνειρα, ποιοὶ πόθοι ξεψυχήνε, καὶ κλαίτε, κλαίτε σιωπηλά καὶ μὲ παφάπονο σὰν ἔφχεται τὸ πρότοιο φύσημα τοῦ Οκτώβρη; ...

* * * * *

Ω! σὺ ψιθυρίσμα τῶν πλατανιῶν, καὶ σὺ ἀνατρίχιασμα τῆς λίμνης, καὶ σὺ ἀκόμα σιωπηλὸ κλῆμα τῆς ἀγαπημένης, τὴν ἴδια θλιψερή μελφίδια ἔχετε, τὸν ἴδιο πόνο τραγουδοῦτε!... Καὶ σιγοκλαίτε μέσα στὶς καρδιές μαζὶ μὲ τὴς γλυκιές, τῆς πεθαμμένες ἀναιμήσεις, γιατ' ἥλθε πιά δ 'Οκτώβρη!..

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ